

ДИТЯЧА ПЛОЩАРТКА

Лабораторний
щоденник для
дітей та дорослих

КУЛЬТУРА • НАУКА • ЕКОЛОГІЯ • РІВНІ МОЖЛИВОСТІ

№ 16, 31.01.2021. Виходить з 2016 року

ТЕМА КАРАНТИННІ НОТАТКИ, РОЗДУМИ, ВІДНОСИНИ

Карантинний щоденник 2020:
ми занотували усе, що встигли
помітити й проаналізувати

В НОМЕРІ:

Дистанційні опитування

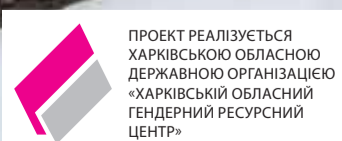
Полювання на стереотипи

Лайфгаки від сімейного коворкінгу

Питання й відповіді

про дистанційне навчання

й карантинне дозвілля

СВІТ НАВКОЛО

**КАРАНТИН,
КАРАНТИН:
НАСЛІДКИ
ЗА ОБМЕЖЕННЯМ**

Йду улюбленими вулицями бо не працює метро, адже карантин. Не знаю навіть їх назв. Шукаю таблички з написами, але забула окуляри, прикро. Мої пейзажі — імпресіоністичні, витвори мистецтва, з якими знайома лише я і лише без окулярів.

Місто стає любимим сьогодні.

Згадую історію про здійснення бажання за жертву, там де люди стоять в черзі щоб віддати аби отримати.

Цей вечір для мене дорожчий і має цілющу користь, я за нього сплатила примарною стабільністю, не власним затишком, найдорожчими обіймами довжиною в тиждень.

Пахоці. Вони пробуджували спогади одної найщасливішої віденської весни 2010.

Поруч йшли люди, здебільшого парами: двоє підлітків дівчат, атмосферні, у вінтажному одязі, по дитячому дорослим мейком.

Йшли закохані, інші — звичайні побутові, другі — сімейні близькі, стурбовані. А ще матусі з тодлерами як мій син. Скучила, він з бабусею і дідусем, братами, в найкращих умовах, за містом. Хотілось до родинного кола.

Нажаль ціну всьому ми дізнаємось лише зі змінами, особливо матуськівству перших рочків.

Ось назустріч проїхав татко з малим який дивився світ з візка, а татусь висів в телефоні і хотілось крикнути: поспілкуйся з малим чуваче, бо одного разу будеш сумувати як я сьогодні за цим твоїм та тим моїм часом.

Ми об'єднані карантинном.

Запах з фаст фуду переніс у 2013 літо в Коктебелі, побачилась з собою із шавірюю, поплескала плече свого літнього безтурботного щастя,

Цього вечора я відчула світ ширше, а себе ближче.

Потім озвався парк біля метро Г.І. Ващенко спогадами вже 2015, я зустріла свої вечірки латинських соціальних танці. Зустріла спогад про Тату — яскраву філософію, фітнес тренерку, якому ми йшли з нею влітку пішки додому. Вона страшно на мене сварилась, бо ідея йти пішки їй була так собі.

З пів дороги завзяття стухало.

О щастя! Тралік! Стало цікаво чи раптом не зверне. Йохоу! Не звернув.

І хто б що не казав — життя то низка див і приємностей у незвичайностях звичайних речей.

Атмосферність.

Центр — якимось культурно. Нові дома — якимось бетонно. Ну дууууже темна Олімпійська.

Оце я підстаркуватий фрік, нахлинули всі драматичні спогади якими я йшла цією сумною алеєю вздовж дороги під супровід ароматів кльону і пригадала періоди «там где клен шумит» і «три тополи на плющиці».

Ну все, занавіс. Буду шукати ключі від домівки, а там дуже холодно, по холостячому. Ще не придумала як вдихнути в неї життя, Зачекаю на Сонце.

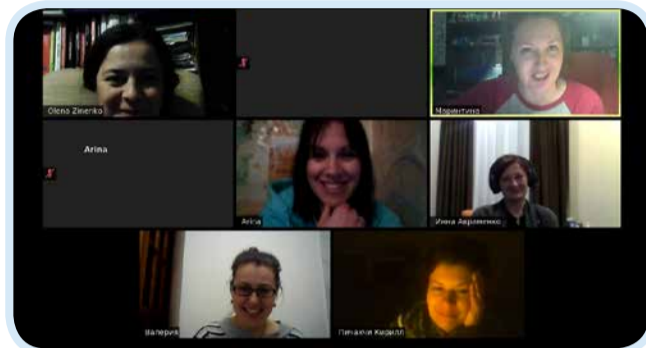
Торба, що розповідає

**ЗВІТ СІМЕЙНОГО КОВОРКІНГУ
ДИТЯЧА ПЛОЩАРТКА**

КАРАНТИН ТРЕБА ПЕРЕЖИТИ ТАК, ЩОБ ЯКЩО ТЕБЕ ЗАПИТАЮТЬ, А ЩО ТИ В ЦЕЙ ЧАС РОБИВ, В ТЕБЕ БУЛО Б, ЩО ВІДПОВІСТИ. ОТЖЕ, ВЕСНОЮ, ВЛІТКУ, ВОСЕНИ МИ НЕ ЗВОЛІКАЛИ Й ВКЛЮЧАЛИСЯ В РІЗНІ ПРОЄКТИ, В ЯКИХ МОЖНА БУЛО ЗАСТОСУВАТИ МЕТОДИКИ, РОЗРОБЛЕНІ ЗА ТРИ РОКИ. ЗГАДАЄМО НАЙЯСКРАВІШІ ПРОЄКТИ.

Весна 2020. Спочатку ми просто збиралися в ZOOM, як це показано на фото.

Літо 2020. В якості експертки з креативної журналістики взяли участь у роботі Дитячої школи креатива та лідерства в співпраці із благодійним фондом «Дій на Благо». Результатом стало створення книжки візуальних історій «Шалені пригоди» за підтримки Центру гендерної культури. В книжці розказані неймовірні вигадані історії про долання внутрішніх бар'єрів і зовнішніх стереотипів учениць 9–10 класів про чари Іздомор'я (Анжеліки Андреевої), загублений народ (Поліни Чеботарьової), пригоди Вотер Форка (Єви Ішутінової), а також замальовки від учениць та учнів 5–7 класів шкіл Чугуївського району. Дякуємо за режисерське включення у проєкт Яніні Зеленській, без чого нам би не вдалося розкрити інтригу кожної з історій. Передивитися книжку можна за посиланням https://drive.google.com/file/d/1ZvaLLUI_773LCgywkpYklex5UKoKC5rP/view?usp=sharing

Літо, початок канікул 2020. Провели опитування про специфіку спілкування і навчання під час карантину, зокрема разом із Людмилою Познеєвою провели опитування про стереотипи, результати якого надаємо окремих матеріалом.

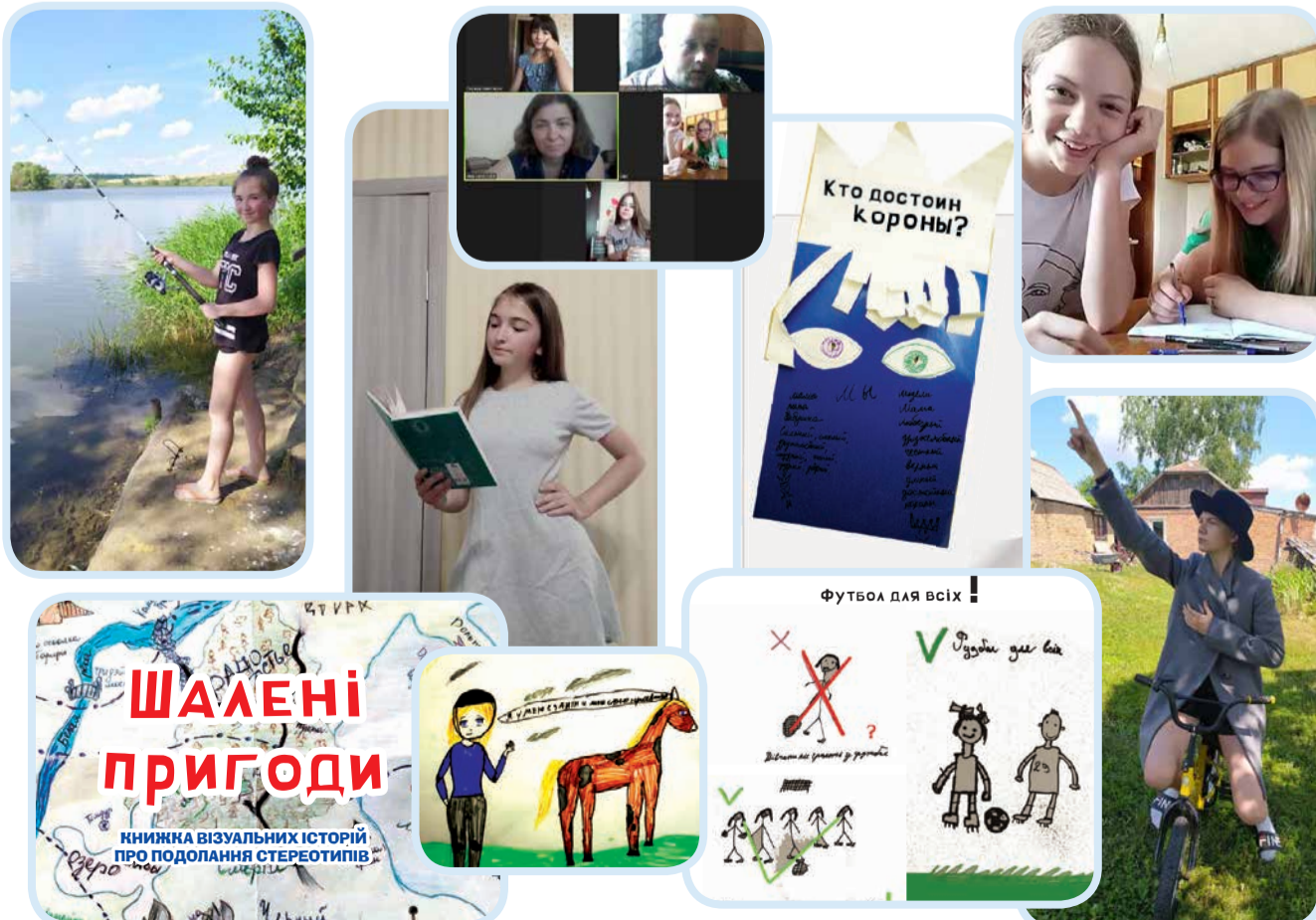
Знову ж таки Літо 2020. Разом із медіашколою «Новий кадр» створили мобільну гру «Я медійник» за підтримки Академії Української Преси, що навчає розуміти журналістику як простір творчості й відповідальності. Гра підходить для школярів та школярок старшої школи і студентів перших курсів гуманітарних вишів. Цей проєкт представлено учителям шкіл міста Харкова як показовий прикладом поєднання медіатеорії (завдяки Олені Зіненко), практики медіаосвіти (дякуємо Катерині Усменцевій)

і журналістики (дякуємо Ользі Кравцовій). Пограти в гру можна за посиланням <https://game.novykadr.com.ua/>

Осінь 2020. Запустили «Птахів мрій» в Центрі гендерної культури — створили живописне панно на стіні будівлі із птахами. «Центр гендерної культури — місце, що надихає багатьох жінок переглянути розуміння своїх можливостей. Ми довго шукали метафору, в якій можна б було виразити ідею мрії і свободи в її реалізації, — говорить кураторка медіаплатформи Дитяча площARTка Олена Зіненко. — Вільні птахи — вони такі, тож створення цього візуального висловлювання мисткинями і активістками Центру гендерної культури є закликом до відкриття своїх можливостей, до втілення позитивних змін в своєму житті без стереотипів і упереджень». Авторки та виконавиці розпису: художниця Катерина Кравцова — директорка КПНЗ «Харківський міський комплексний центр клубів за місцем проживання», викладачка дитячої художньої школи ім. І.Ю. Рєпіна, тренерка, художниця, методистка творчих проєктів, Іва Стішун — художниця, активістка ХОФ Громадська альтернатива, Ольга Блудова — художниця-дизайнерка, 13 років працює в дизайні зовнішньої реклами, викладачка з ліплення та малюнку, а також учениці 10–11 класів Художнього ліцею (ХАХЛ). Координаторкою проєкту виступила Інна Авраменко.

Зима 2020. Результатами задоволені, але не зупиняємось. Ми не втратили себе й бажання творити. Діти ростуть, ми розвиваємо свої компетенції і створюємо окремі проєкти, і завжди залишаємось на зв'язку і готові до плідної співпраці.

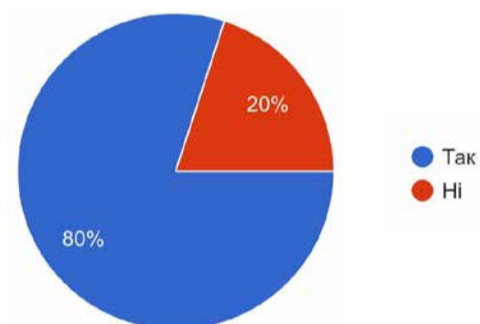
Звіт підготувала Олена Зіненко

ПОСТ-ДИСТАНЦІЙНІ НОТАТКИ ЩОДО НАВЧАННЯ НА КАРАНТИНІ

Два місяці з половиною ми провели в режимі карантинної дистанційної освіти. В перервах між онлайн-уроками за ініціативи сімейного коворкінгу Центра гендерної культури медіаплатформи Дитяча площARTка в було проведено опитування, де учасниці поділилися своїми спостереженнями щодо виконання домашньої роботи разом із дітьми. Опитування, як кажуть соціологи, не є «репрезентативним», але відображає певну тенденцію, надає зрозуміти картину. Ми поспілкувались з десятима мамами, троє з яких мають одну дитину, п'ятеро — двох та двоє — трьох дітей, одна з них зараз не працює, а решта — працюють. Діти вчать у 2–9 класах загальноосвітніх шкіл (8) та спеціалізованих (2). Що не здивувало? Те, що у 7 випадках з 10 мама є основною помічницею у виконанні домашнього завдання, але порадувало, що у решті випадків допомагає тато та брати-сестри, а в одному випадку було зазначено, що дитина виконувала домашнє завдання самостійно. Розподіл часу, який витрачали у сім'ях на цю нову «хатню роботу» має вигляд нормального: більшість витрачала не менше 2 години на домашку, але є ті, в кого на це уходило до 4 годин. Тож, пів робочого дня діти з батьками витрачали на домашку. Вчителі виходили на зв'язок у 8 випадках з 10, а за типами завдань лідирували тести та вправи з підручника, половина опитуваних зазначили, що були завдання створити презентації, і в двох випадках похвалилися завданнями у вигляді онлайн-гри.

ЧИ ПРОВОДЯТЬ ВЧИТЕЛІ ЗАНЯТТЯ В ОНЛАЙНІ?

Що було надважкє? Для дітей: об'єм навантаження та нескінченні поделки, заставити дитину щось робити, нові теми з математики та дедлайни, великий обсяг для старших дітей письмових робіт. Для батьків: пояснення математики, роз'яснення історії («це просто жаж»), не забути зробити та здати і, найголовніше — стримувати дитину, коли її щось відволікає.

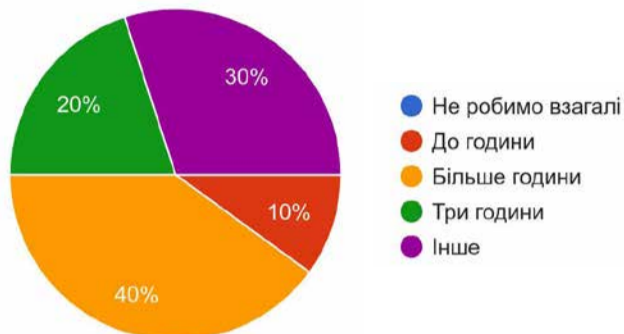
СКІЛЬКИ ЧАСУ НА ДЕНЬ ЗАЙМАЮТЬ ЗАНЯТТЯ В ОНЛАЙНІ?

Опитування проводила Олена Зіненко, медіадослідниця, кураторка медіаплатформи Дитяча площARTка <https://www.facebook.com/groups/1588590154769679/>.

Що було надлегке? (і таке було) Он-лайн тести, можливість списати, перегляд тематичного відео (фізкультура, природознавство), для когось — англійська, для когось — алгебра та написання конспектів, легким вдалось вивчення віршів, читання, проєкти та презентації.

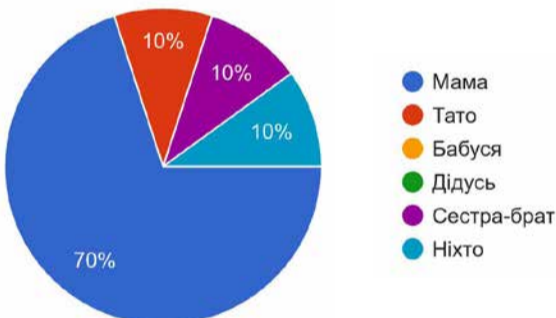
СКІЛЬКИ ЗАГАЛОМ ВИ ВИТРАЧАЄТЕ ЧАСУ НА ДЕНЬ НА ВИКОНАННЯ ДОМАШНІХ ЗАВДАНЬ З ДИТИНОЮ?

Як бачимо, важкими були організаційні питання, а інноваційні рішення допомагали зробити навчання легким і для дітей і для батьків. До речі, варто задуматися, що можливість списати варто сприймати по-новому: як навчання працювати із джерелами.

Підіб'ємо підсумки: карантин дав нам отримати великий досвід, зрозуміти, що ми можемо впоратися з багатьма викликами. Крім того, ми ще раз побачили, що жінки за традицією додатково домашнє навантаження беруть на себе, навіть, якщо вони працюють. Ми також побачили, чого дійсно не вистачало дітям — це спілкування із колегами, такими ж, як вони, учнями та ученицями, а батькам — часу. Школам, ми сподіваємось, це допомогло все ж таки вийти на розуміння того, що медіаосвіта — це не теорія, а практика, яка допомагає навчати навіть на відстані. Спостерігаємо далі, і сподіваємось, що 2021 рік теж буде цікавим.

ХТО В БІЛЬШІЙ МІРІ ДОПОМАГАЄ ДІТЯМ ІЗ ДОМАШНІМ ЗАВДАННЯМ?

ЛІТО. ДІТИ. КАРАНТИН

10 ЛАЙФХАКІВ ЯК ПРИЄМНО ТА КОРИСНО ПРОВЕСТИ ДИТЯЧЕ ЛІТО В КАРАНТИНІ. ПОСТ-НОТАТКИ, ЯКІ МОЖУТЬ ЗНАДОБИТИСЯ В БУДЬ-ЯКИЙ КАРАНТИННИЙ ЧАС НА БУДЬ-ЯКИХ КАНІКУЛАХ — ЗИМОВИХ, ВЕСНЯНИХ, ОСІННІХ ТОЩО. НУ ЩО, ПОЇХАЛИ — ЗА ПОРЯДКОМ.

1 Свіже повітря. Головна умова карантину — уникати скучення людей у закритих приміщеннях. Тож активний відпочинок на свіжому повітрі — це маст хев. Велосипеди, ролики, скейти, самокати — всі іздові можливі засоби, які можна застосовувати для прогулянок будь-де. Щоправда, бажано рівний асфальт для кращого ефекту)

2 Зміцнення імунітету. Щоб дитячий організм ефективно протистояв усім можливим вірусам, його потрібно активно насичати сезонними вітамінами. Особливо смакує все, що зібрано своїми руками прямо з куща чи дерева — малина, шовковиця, порічки, сливи...

3 Закалювання організму. Купання у морі, річці та озері дуже гарно охолоджує та тонізує у спекотні дні. Навички плавання розвивають мускулатуру та легені. Будування пісочних підземель та укріплень тренують уяву, мілку моторику та соціалізують.

4 Мандрівки одного дня по області. Як виявилось, карантин — саме час дослідити особливості свого рідного регіону. Харківська область має багато цікавого — і піски, і ліси, і озера, і пам'ятки архітектури. Тож роботи для юних дослідників — непочатий край.

5 Мандрівки по своїй країні. Літом є час відвідати цікавинки інших областей. Можна з організованою екскурсією, а можна і самому собі придумати та продумати цікавий тур. Прокласти маршрут, забронювати житло, вибрати об'єкти для вивчення та насолодження.

6 Погастролювати по родичам. Якщо є в наявності родичі з інших міст та сіл, якраз можна до них навідатись. Враховуючи потребу дотримуватись карантинних норм, зловживати гостинністю не треба. Родинним колом насолодитись краєвидами та особливостями нової місцевості, та перейти до пункту 7. Пікніки та барбекю на свіжому повітрі. Беремо родичів із пункту 6, та йдемо в ліс смакувати шашлики, овочі-гріль та інші пікніківські смаколики. Пшикалки від комарів та кліщів — дуже помічне.

8 Веселі фотосесії. Ще з часів повного карантину, дослідницьким шляхом було виявлено, що смішні селфі та креативні фотосесії чудово піднімають настрій, фіксують цікаві події та моменти. Тож літо — саме час робити фото. З родичами, без родичів, під час мандрівки, після мандрівки, у лісі, на річці — будь-де та у будь-який час можна круто пофотосешитись та розважитись.

9 Нові враження. Кожний день, а влітку особливо — це привід для нових подій та яскравих вражень. Роздиритися рослини в дендропарку, помацати робота на Параді роботехніки, потиснути долоню, чи що там у нього, автоботу Бамблбі на Шоу трансформерів... Літом в різних містах та місцях відбуваються різні інтерактиви та активності, тож завжди можна щось собі вибрати, за інтересами та бажанням.

10 Як я провів(провела) літо. Літо, хоч і карантинне, це все ж літо. Це наше життя, і варто його насичувати приємними враженнями, не зважаючи ні на що. І щоб всі гарні події запам'ятались, можна наважати прикольний колаж з літніх фото, смішних підписів до них, веселих малюнків. А можна написати докладного листа про найкрутіші літні події «Як я провів літо». Мамі, бабусі, собі. Тоді це літо вже точно не забудеться) Отаке воно, карантинне літо 2020)

Наш постійна спецкореспондентка
Карі Смірновська

ВІРЮ-НЕ ВІРЮ

- * Жінки — це слабка стать.
- * Хлопчикам не обов'язково бути чемними.
- * Дівчата не мають бігати на перервах в школі.
- * Дівчата завжди чемні.
- * Мозок чоловіка більше за жіночий.
- * Блондинка погано водить автомобіль.
- * Справжній чоловік має заробляти більше за жінку.
- * Футбол — не дівчача гра.
- * Жінка завжди має готувати їжу.
- * Чоловік не може бути прибиральницею.
- * Головне — вийти заміж.
- * Хлопці не плачуть.

ХІТ-ПАРАД СТЕРЕОТИПІВ

МИ ЗІБРАЛИ ЦІ СУДЖЕННЯ В РАМКАХ АНОНІМНОГО ОПИТУВАННЯ СЕРЕД ШКОЛЯРІВ(ОК) 9–11 КЛАСІВ ХАРКОВА. ДЯКУЄМО ЛЮДМИЛІ ПОЗНЕЄВІЙ ЗА ДОПОМОГУ.

Часто саме ці стереотипи заважають обрати дитині свій шлях у житті, визначитися із професією або навіть просто мати хоббі. Але звідки ж вони беруться? Хто їх транслює? Пропонуємо почати з себе і просто записати їх у стоп-лист. Проте, якщо хтось хоче себе вважати сильним(ою), чемним(ою), слабким(ою) — нехай це буде особистий вибір людини.

КРЕАТИВНА
ЖУРНАЛІСТИКА

У 2020 РОЦІ БУЛО БАГАТО ОНЛАЙНУ, І ЦЕ ДОЗВОЛИЛО ЗРОБИТИ БЕЗЛІЧ ВІДКРИТТІВ. ПРЕДСТАВЛЯЄМО ВАШІЙ УВАЗІ ОГЛЯД НАЙДИВОВИЖНИХ ФІЛЬМІВ, ЯКІ ДОПОМОЖУТЬ ЗРОЗУМІТИ ПРИРОДУ (ПРОБЛЕМИ), З ЯКИМИ СТИКАЮТЬСЯ ПІДЛІТКИ — ДІТИ, ДЛЯ ЯКИХ НАСТАЄ ЧАС ДОРΟΣЛІШАТИ. РУБРІКА «КІНОБУМ» Є ОДНІЄЮ З ПОПУЛЯРНИХ НА ФБ-СТОРИНЦІ КАФЕДРИ ЖУРНАЛІСТИКИ ХАРКІВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АКАДЕМІЇ КУЛЬТУРИ, І МИ ОБРАЛИ ДЕКІЛЬКА НАЙЦІКАВІШИХ КІНОПОРАД ДЛЯ ПУБЛІКАЦІЇ У НАШОМУ ЛАБОРАТОРНОМУ ЩОДЕННИКУ З ДОЗВОЛУ АВТОРКИ, СТУДЕНТКИ З КУРСУ ДІАНИ АБУ ЕСЛЕХ.

КІНОБУМ, НЕ ВИХОДЯЧІ З ДОМУ

«Мандрівний замок»,
реж. Хаяо Міядзакі, 2004

Режисером «Мандрівного замку» став всім відомий і, не побоюся цього слова, великий Хаяо Міядзакі. Будь-яка його робота, розрахована, як мені здається, навіть більше на дорослих, ніж на дітей, залишає в серці кожного незгладимий слід — мітку, яка буде з глядачем все життя. Може здатися, що головна ідея мультфільму чимось нагадує ключовий посил «Красуні й Чудовиська», але це лише перше враження. Насправді, Хаяо Міядзакі намагається сконцентруватися не на тому, що внутрішня краса важливіша за зовнішню, а на тому, що будь-яка краса в очах того, хто дивиться. Софі все своє свідоме життя росла з розумінням, що вона далеко не красуня, особливо на тлі своїх подружок і сестри, не помічала та не цінувала своєї краси. Однак її зміг помітити, розгледіти і полюбити таємничий чарівник, відкривши цим очі головній героїні. Сам же Хаул був зациклений на своїй красі, тому перетворення в чудовисько кожен раз вбивало його зсередини. Саме поява в його житті Софі дала змогу зрозуміти, що він може бути коханим у будь-якому вигляді. Метаморфози головних героїв ще раз підштовхують глядача до думки про те, що краса в очах того, хто дивиться. І навіть якщо ви не помічаєте в собі нічого прекрасного, обов'язково знайдеться людина, яка буде зачарована вами.

«Полярний експрес»,
реж. Роберт Земекіс, 2004

Ця стрічка як для дітей — наївних, чесних і чистих душею, — так і для дорослих, що не здатні бачити чарівне й чий серця вже давно стали крижаними. Починається «Полярний експрес» знайомством із головним героєм і його сім'єю — матір'ю, батьком та молодшою сестрою. Хлопчику на вигляд років 12, а він уже майже не вірить в існування Санти. А й справді, яка безглузда небилеця! Хіба може хоч десь на Землі жити людина, яка за одну ніч встигає порадувати кожну слухняну й неслухняну дитину планети? Характерною особливістю картини «Полярний експрес» є те, що за весь фільм ми жодного разу не почуємо ім'я головного героя. При чому це одразу впадає в очі на контрасті з тим, що у всіх інших дітей-дійових осіб є імена. Скоріше за все, подібним чином автор сценарію і режисер картини спробували наблизити центрального персонажа до глядачів і паралельно дати їм зрозуміти: на місці цього хлопчика може бути будь-хто. Що ж важливого хотіли нам сказати творці «Полярного експресу»? Думаю, їхня ідея — показати дітям і їхнім батькам, що диво приходить в будинок лише тоді, коли ти його щиро чекаєш і не менш щиро віриш, що воно повним ходом мчить до тебе, як би парадоксально все це не звучало. У протилежному випадку ти ніколи його не побачиш. Тільки істинна віра може пробудити справжнє диво. Чим довше ми зберігаємо в собі цю віру, тим щасливішими ми будемо не тільки на Різдво, але й у будь-який інший день. Якщо вирішите подивитися «Полярний експрес» (а я вам дуже раджу), не забудьте покликати своїх батьків.

«Вперед»,
реж. Ден Скенлон, 2020

Як дитина, що виросла на великій кількості мультфільмів від студії «Ріхаг» і частково виховувалася ними, зараз я шалено сумую за тією старанністю, щирістю і душевністю, з якою анімато-

ри підходили до створення персонажів картин. Історія стрічки починається з невеликої передмови про те, що раніше світ, в якому живуть наші герої, був наповнений чарівництвом. Це, безсумнівно, прекрасний дар, але оволодіти ним було досить складно, тому жителі стали шукати більш прості способи виживання і комфортного життя. Так, спочатку в магічних істот з'явилися світло, холодильник, а потім вже і всім відомі смартфони. Чарівний світ заповнився гаджетами й іншими технічними пристроями, що приносять небачену раніше зручність. Тож магія стала просто не потрібна. Фільм занурює нас у життя підлітка-ельфа Айана і його сім'ї. На 16-тий день народження мати вирішує віддати синові подарунок, який залишив йому батько — чарівний жезл, за допомогою якого брати могли повернути главу сімейства на один день і провести цей час з ним. Звичайно, не хочеться спойлерити, чим закінчиться ця пригода, але можу сказати точно лише одне: кінцівка виявилася досить несподіваною як для дитячого мультфільму. Головною перевагою для мене стала, як не дивно, не анімація, не сам концепт, а взаємини двох братів. Навіть якщо у вас немає братів або сестер, стосунками цієї парочки ви точно зможете перейнятися, оскільки у них розкривається гірка, але правдива суть багатьох сімей. Ми часто концентруємося на недоліках і негативних рисах характеру найближчих людей. Коли нас огортає пелена злості та гніву, ми малюємо в голові їхні хибні образи, з якими надалі й контактуємо, забуваючи, що, насправді, ці люди зовсім не такі. Вони були і будуть єдиними, хто підтримає тебе в будь-якому починанні, захистить від усіх негараздів і продовжить вірити в тебе, щоб не сталося. Звичайно, не можна стверджувати, що так відбувається у всіх родин, але, цілком ймовірно, ви зможете побачити у створених студіями персонажах відображення себе в минулому або сьогодні.

«Пенелопа»,
реж. Марк Паланські, 2006

Стрічка побудована за принципом «казки для дорослих» в умовах сучасних реалій. У ній йдеться про Пенелопу — юну дівчину, якій (так вже склалася її доля) доводиться переносити прокляття, накладене на все сімейство по батьковій лінії. Вона народилася з пороссячими п'ятачком і вухами, через що їй зовсім не щастило в коханні. Потенційні наречені бачили в дівчині лише потвору і, звичайно ж, не хотіли дізнаватися, хто така Пенелопа насправді: що її цікавить, про що мріє і чим живе. Замість того, щоб подарувати своєму чаду любов, що і є головним обов'язком будь-яких батьків, мати тримала доньку на замку і все свідоме життя готувала до того, що дуже скоро її доля кардинально зміниться. Так тривало доволі довго, поки Пенелопа дивним чином не зустріла єдину людину, яка змогла побачити її душу. Чи любов це? Героям довелося пройти складний шлях, щоб знайти відповідь на це питання. Незважаючи на весь той морок, який оточував головну героїню до її втечі з дому, вона знайшла в собі сили щось змінити і почати нове, зовсім інше життя. У фільмі є дивовижна сцена, коли головна героїня втікає з дому і вперше за своє життя потрапляє до луна-парку. Щира радість дітей і дорослих та світло від величезної кількості гірлянд на тлі осінніх видів природи просто захоплює дух. Але це кіно зовсім не про те, який прекрасний світ. Жодна стороння любов, навіть найщиріша, не зробить вас впевненішими, не позбавить від злочасних комплексів і не витягне з цієї безодні зневіри і самознищення. Заново відкриваючи себе, дівчина приходить до того, що «потворність» була нав'язана їй. Тепер, коли героїня дізналася, хто така справжня Пенелопа, вона полюбила себе всім серцем.

КАРАНТИННИЙ
ТАТО

Василь Рябко,

фронтмен гурту «Пана Карло»,

волонтер, активіст, татусь двох дітей

- Чи став карантин для вас викликом?
- Так, і фінансовим і моральним. Відсутність «музичної роботи» — концертів та навіть репетицій дуже спочатку підкосила.
- Чи були до карантину суто «таткові» обов'язки? І чи змінилось щось під час карантину?
- Так, у мене є свої, чисто татусеві обов'язки, не тільки заробляння грошей. Є спільні, які робить той, хто зараз вільний або може)
- Чи виникли із народженням другої дитини нові завдання?
- Так, багато нових, а старі помножились на два)))
- Чи прийшлося перерозподіляти хатню роботу у зв'язку з карантинном?
- Так, намагаюся взяти на себе максимально закупи та інші контактні ризики.
- Найпростіша татова справа?
- Дивитися мульти з сином.
- Найдивовижніша татова справа?
- Спати по 4–5 годин за добу по черзі з мамою (жінкою)
- Чи збігаються ваші уявлення про те, яким має бути татко і з тим, яким ви є татком?
- Ні, я собою не задоволений. Я точно не ідеал батька, але працюю над собою та іншими.)))
- Карантинні лайфхаки: що дратує і як ви із цим праєтесь?
- Якщо сприймати все як прокачування навичок та гру, не втрачати почуття гумору — значно простіше переносити карантин. Ще треба шукати плюси в усьому. Дратує багато чого, але список змінюється і вже розумієш, що часто питання у тобі, а не в тому, що дратує.
- По справжньому дратує відсутність концертів, репетицій та живого спілкування — це з того, з чим можеш небагато зробити.
- Але є час подумати, написати пару пісень. Якщо дозволять малі)))

«ДИТЯЧА ПЛОЩАРТКА» —
ЛАБОРАТОРНИЙ ЩОДЕННИК —
ДРУКОВАНЕ ВИДАННЯ-ЕКСПЕРИМЕНТ.

Дана публікація підготовлена за фінансової підтримки Європейського Союзу. Зміст даної публікації є виключною відповідальністю «Дитячої ПлощARTки і ніяким чином не може вважатися точкою зору Європейського Союзу.

Лабораторна редакція: Олена Зіненко, Інна Авраменко, Світлана Полянська, Марина Духнич, Іра Оленіна, Карі Смирновські, Валерія Бірюк.
Фото надано: Валерія Бірюк, Карі Смирновські, Олена Зіненко, Інна Авраменко, Наталія Войцєна, Валентина Денисенко, Єкатерина Кравцова.

При використанні друкованих матеріалів посилання на видання обов'язкове.

Facebook: Детская площARTка Instagram: d_partka

Email: PlaceARTkharkov@gmail.com

Телефони: 050 910 06 61, 098 205 50 87

Адреса: пр. Л.Свободи, 426 (ЗОШ № 154), пр. Московський 124а (Центр гендерної культури)